

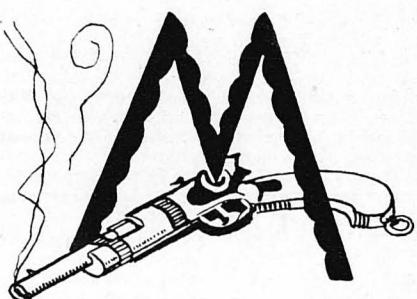
ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΝ PHN

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΙΖΟΛΙΝΑ ΔΕ ΒΑΡΓΑΣ



ΕΞΙΚΟ ... Γῆ τῆς
'Ινδοσιαζ' .. Πα-
τρίδια τοῦ Μοντεζού-
μα καὶ τοῦ Γουατιο-
ζίν, χώρα θελκτική,
δὲν θὰ σὲ ξεχάσω
ποτέ! ..

Καὶ πῶς μπορεῖ νὰ
σὲ ξεχάσῃ κανές;

"Έχω ἀπὸ σένα τέ-
πις γλυκές, ἀλλὰ καὶ
τις πιὸ δραματικές ἀ-
ναγκήσεις..."

Συγχρόνως εἰσεί-
ται, ἄγριες ἐκδική-
σεις, Ἰνδοί καὶ θηρία!

"Ἐφοτες, χτενογάρδια, ἔλπιδες χρυσοφερόνυμες! ..

Μιὰ ζωὴ γεμάτη κινδύνους καὶ ἀπόροπτα.

'Αλλὰ ἂς ἀρχίσω τὴν ιστορία μου.

Μιὰ ιστορία ἀλιθινή, ποὺ δεν φθάνει καὶ τὴν πιὸ δραματικὰ αιθυ-
στορία ματά σὲ τερπιτικές...

Βρισκόμουν τὸν καιό ἐξείνο ἐπὶ κεφαλῆς ἐνὸς σώματος Ἀμερικα-
νικοῦ στρατοῦ σὲ ἓνα Μεξικανικὸ χωριουδάκι, στὶς δύνεις τοῦ ποταμοῦ
Βράβου δὲλ. Νότρε.

Ἡ Ἀμερική ἔμαχοτο, μὲ τὸ σκοτό νὰ ὑποτάξῃ τὸ ἀντιπότατο
Μεξικό. Εἴχαμε λοιπὸν νὰ κάνουμε μὲ τοὺς Μεξικανοὺς πατρώτες,
μὲ τοὺς Μεξικανοὺς ληστὰς καὶ μὲ τοὺς ἀγροίους Ἰνδούς, τοὺς οιμ-
μάχους τοῦ περιπτέτειας.

Μὲ ἐχθροὺς λειπούς, Ἐρυθροδέρμους καὶ ἀκόμα μὲ θηρία τῆς
ζούγκλας...

Μὰ καὶ τὸ σῶμα ποὺ διοικοῦσα ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἀνθρώπους ψυ-
μένους στὸν πόλεμο.

"Ήταν σῶμα τοῦ φοβεροῦ καὶ τρομεροῦ Rangers, τῶν ἀτά-
κτων δηλαδή, τῶν γκεφίλα τοῦ ιανερικανικοῦ στρατοῦ.

Τί πολεμοῦσαι. Θέει ποι.. .

Μαζεύειναι ἀτ' διες τίς γονιές τῆς γῆς. Ἀμερικανοί, παλιῷ
κινητῷ τῶν δασῶν, μαθημένοι νὰ παλεύουν μὲ τ' ἄγρια θηρία τῆς
ζούγκλας, στῆθος μὲ στήθος, Γάλλοι, Ἄγγλοι, Πολωνοί, Ἐλβετοί,
ιαγάδες, Τεξανοί.

Οἱ τελευταῖοι αὐτοί, οἱ Τεξανοί δηλαδή, ήσαν ἀσπονδοὶ ἐχθροὶ
τῶν Μεξικανῶν. Τοὺς χωρίζαν ποταμοὶ αἷματος καὶ πολεμοῦσαν με-
ταξὺ τους, μὲ πρωτοφανή λύσσα, μέχρις ἐξοντώσεως, μέχρις ἀλλη-
λοκαραγώματος! ..

Πολλὰ ἔτσισης ἀτ' τοὺς ἄνδρες
τοῦ σώματος μου, ἀξιοματικοῖ, ὑ-
παξιωματικοῖ καὶ στρατιώτες, ἥσαν
ἀπὸ πορθῆς τάξεως οἰκογένειες.

Τί ζητοῦσαν τώρα στὸ Μεξικό :

"Ἄλλοι κινηγοῦσι τίς ποτετέ-
τεις καὶ τοὺς κινδύνους καὶ ἄλλοι
είχαν ξενιτεύτη στὰ μέσα αὐτά,
τοὺς ξέρει κατόπιν ποιᾶς τραγο-
δίας! ..

"Οἶκος ἀτούς τοὺς γενναίους
καὶ τρομεροὺς πολεμοτάς, τοὺς δι-
οικοῦσα διστόσο μὲν χαρά. Μὲ ἄ-
ποκτούσαν καὶ μὲν ἀγιονόσαν.

"Ήσαν ωτόσο ιρωεροί στὴ θέα.
Μὲ ραρούλα μαλλιά καὶ γένεα,
παρδαλά σκονισμένα, κουφελασμέ-
να καὶ ἀματοβαμένα ρύσχα καὶ ἀπλι-
σμένα ώς τὰ δόντια.

Σωστά θηρία! ..

Τὸ χωριούδακι, στὸ δόποι βρο-
σκόμουν μὲ τὸ σῶμα μου, ήταν τὸ
πιὸ ἀπαναρχούμενο ἀπὸ τὸ στρα-
τηγεῖο μας, στὰ βάθη τοῦ Μεξ-
ικοῦ, μεσά στὴν ζοητική καὶ ἄγρια αὐ-
τὴ χώρα.

Μᾶς περικύλωναν ἀπὸ παντοῦ
ἐχθροὶ καὶ γι' αὐτὸι εἴχαμε τὰ μά-
τια μας τέσσερα.

Είχα βάλει παντοῦ σκοτιών καὶ
καθόμουν ἔξω ἀπὸ τὸ κατάλυμά μου
καὶ ξεκάτυζα, δταν είδα ξεσφανα νά

φτάνη ἀπὸ μαρούλι, καθάλλα σ' ἔνα περήφανο ἄλογο, ἔνας καθαλλό-
γος.

"Οπως τὸν διέκοινα, ἀνάμεσα στὴ σκόνη ποὺ σήκωντε τὸ ἄλογο
του, φοροῦσε στολὴ εὐγενοῦς Μεξικανοῦ, πλατύγυρο ἀλαφρὸ σηματόρε
στὸ κεφάλι καὶ πόζινο μανδιά στοὺς ώμους, ποὺ κιμάτιζε στὸν ἄέρα,
στὴ φύση τοῦ κατατυποῦ του.

Φαινόταν νεότατος, πάδι σχεδόν.

Καὶ ἡ ψυχοφύτια ποὺ ήταν γοητευτική, θεία, ἔξαισισ... .

Ποιοὶ ήταν ώμος ὃ νέος αὐτός;

Ποιοὶ πήγανε τρέχοντας σὰν δάμανισμένος;

"Ήταν ἔχθρός;

Κανένας καταπάτος;

Τις ίδιες οργήψεις με μένα ἔπαναν καὶ οἱ σκοτοὶ ποὺ τὸν είδαν,
Κι ἔνας ἀπὸ αὐτούς, δταν ὃ καθαλλάρχος πλησίασε, τὸν διέταξε νὰ
σταματήσῃ, φράσσοντας τοῦ τὸ δρόμο, μὲ τὸ δάπλιο του.

Ματάια προστάθεια...

Ο ὡραῖος Ιτενές σπιρούντας τ' ἄλογο του καὶ πέφασε στὸν
αστρατή, πήδωντας πάνω ἀπὸ τὸ δάπλιο τοῦ φροντοῦ.

"Ο φροντοῦ, ἄγριος Τεξανὸς πολεμοτής, ἀγρίεψε.

Σήκωσε ἀμέως τὸ δάπλιο του, σημάδεψε καὶ πυροβόλησε ἐναντίον τοῦ
ιτενέος, ποντεψε πλέον σὰν νὰ είλε τ' ἄλογο τοῦ φτερά.

Μὰ καὶ σαράδι δὲν πήγανε στὸν τούτον τὸν καθαλλάρχον, οὔτε τὸ
ἄλογο.

Ούτε καὶ τὸν φύσιον τοῦ ιτενέος στον τούτον τὸν καθαλλάρχον.

Αινὸν μὲ παραξένεψε.

Γιατὶ φερόντας ἔτοις ὃ νέος αὐτός;

Ποιοὶ ήταν;

Γιατὶ δὲν θέλησε νὰ σταθῇ, δταν τοῦ φύναξε ὃ φροντοῦ;

"Οἱ αὐτοὶ μὲ κάνανε νὰ πεταχτῷ ἀμέσως ἀπάνω, νὰ κιντέξιον
γρηγορο-γρήγορο τὸ ποτόλιον μου δίνην ήταν γεμάτη καὶ νὰ πηδήσω
στὸ θαυμάσιο ἄλογο μου, τὸ καλύτερο τοῦ σώματος μας, πού
ἔτερες σὰν ζαράδι.

"Ο ἄγνωστος καθαλλάρχης είχεν ἀπομαρωνηθῆ ἀφετά. Μὰ είχα
ἐμπιστούσην στὸ Μόρο μου, στὸν έξιτανάδει καὶ τὴ γοητευτικά του,
καὶ χωρὶς τὴν κάτια παρακαλεῖαν, ετρέξα ξαπίσω τον, πετῶντας μᾶλλον,
παύν τρέχοντας.

Τὸ άλογο τοῦ ἄγνωστου ήταν ἀπὲ τὰ κεγάμανα στὰ μέρη αὐτὰ
«μοιστάγκ». Γενναίο καὶ ιπερήφανο ζῶν, ἐκάλπαξε γοργά, σὰν νὰ
καταλάμψε τὸν κίνδυνο τὸ δάπλιο του.

Μὰ καὶ δικός μου ὃ Μόρος δὲν πήγανε πίσω.

Είχεν ἀντιληφθῆ καὶ αὐτὸς δτι πενηντήσαμε τὸν ἄγνωστον ἐκεί-
νον καθαλλάρχη καὶ πετούσα ξαπίσω τον γιὰ νὰ τὸν προφορεῖ.

"Ετρέψαμε ἔτοις ὃ φύνησε η πορθῆση τοῦ ποτόλιον τοῦ ιτενέος
καὶ κατέβασε τὸν ἄγνωστον τὸν ποτόλιον τοῦ ποτόλιον τοῦ ιτενέος... .

Σὲ μὰ στιγμὴ μᾶλλοντα τοῦ φύναξα, τριβόντας τὸ ποτόλιο μου:

— Στάσου! .. Στάσου, ἀλλοιδις πυροβολιδί.. .

Μὰ διαφανής ιτενές δὲν έδωσε προσοχή στὰ λόγια μου. Ούτε τὰ
έξιτανάδει καὶ ποτέ ξαπίσω τον γιὰ νὰ τὸν προφορεῖ.

Ετρέψαμε ἔτοις ξερούσαμε τὸν ιτενέον τὸν ποτόλιον τοῦ ιτενέος...

Θά τὸν πυροβολούστης τοῦ ιτενέος μὲν τοῦ ποτόλιον τοῦ ιτενέος
επέβαλε λαπόν μὲν τε πετίσια, ἔταν ξεσφανα νά είδα τὸν ιτενέον τοῦ ιτενέος.

— "Α, τώρα σ' ἔχω στὰ γέραια μου! μουφιάρισμα.

Μά, φέσωσα σχεδόν, είδα τὸ περήφανο ἄλογο τοῦ νέου νὰ παιχνί-
φασα καὶ νὰ πηδάν τὸ δρόμο τοῦ ιτενέος.

Αινὸν μὲ σκύλιασε, ἀλλὰ καὶ μὲ
έκανε συγχρόνων νὰ θαυμάσω τὴν
άξια καὶ τὴ δύναμι τοῦ ζώου ἐξε-
νούν.

Θά πηδούσε τώρα τὸ χαντάκα
καὶ δόποι ιτενέος μου;

Θά φαινόταν ἀντάξιος τοῦ ιτενέος
τοῦ ιτενέος, τοῦ ιτενέος Μεξικανοῦ:



Ιζολίνα δὲ Βάργας

'Ασφαλῶς ναι. Κι' ή έλπαδα μου αὐτή δὲν διαφεύγησε. Μόλις φτάσαμε μπρος στὸ χωντάκι, δέ Μόρος τὸ πήδησε καὶ συνέχισε τὸ φρενισμένο καλπασιό του, κατέπιν τοῦ νέου, τῶν δόποιν κυνηγούντων.

Τρέχαμε τώρα σὲ μιὰ χλιδισμένη πεδιάδα καὶ κέρδιζα δρόμο πάλι. Έτσι, μετά μεριάδες δευτερόλεπτα, είχα πλησιάσει τὸν ἄγνωστό μου τοῦ φρώναζα δινατά :

— "Δεῖτ! Στάσωρ, γιατί πιροβολώ ! ..

Καμιά άταντησι.

— Στάσωρ, γιατί θὰ σὲ σκοτώσω ! ..

Καὶ πάλι καμιά άταντησι.

Πλησιάζει σ' ἓνα μέρος σύδεντρο. Λίγο ἀράμα κι' ὁ ἄγνωστος μου ἔσφευγεν θιωτὸν ἀνάμεσα στὴν δέντρα. Τί ἔπρεπε νὰ κάμιο : Νὰ τὸν πυροβολήσω ; Είπα πάλι κάτι μὲ συγχροτούσε, κάτι μὲ ἑπιπλέος...

Νὰ τὸν ἀφήσω νὰ ξεφύγην. Ποτέ...

Ἐπέρρεψε σινετάδος νὰ πυροβολήσω καὶ νὰ χτυπήσω τὸ ἄλογο του.

Κι' αὐτὸν ἀχριδῶς ἔκανε. Εσκάπτεισα καὶ πυροβολήσα. Ή σφάγη βρῆσε τὸ γενναῖο ἔκω στὴν κοιλιά καὶ τὸ σώρωσε κάτω. Μαζὶ μὲ αὐτὸν κυλίσθηκε στὸ ἐδάφος κι' ὁ καβαλάδης. Μά συγκρίθης ἀμεσώς ὅμηρος καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου.

Τὸν σημάδεψα μὲ τὸ ποτόνιον κατάτηθη, ἀλλὰ δὲν είχε πειδίασε νὰ ξεφύγην. Σταύρωσε τὰ χέρια του στὸ στῆθος καὶ κυττάζοντας με καθημάτα, μοι τόντινες ψήνασμα :

— Μήνι πιροβολήσου ! .. Είμαι γνωστά ! ..

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἄγνωστον δὲν μὲ ξάρισαν καὶ πολὺ. Είχα ἴστηραστη πόλες ἔχοι νὰ κάμιο μὲ γηράκια. Τὴν ὄρα τοῦ κυνηγούτου εἴλη προστάσει νὰ δῷ, κάτω ἀπ' τὸ μανόνι τοῦ ἵππους, τὸ κοινό του γηράκια. Επίσης είχαν λιθηλά ἀπ' τὴν τοῦ καλπασιού τὰ παλιά της μὲ ἀνέμιζαν στὸν ἄφενα...

Αλλὰ τί ὀνειρόδης ὡμορραία. Θεᾶ μου ! ..

Βιοσκέιουν μπρος σ' ἓναν θηλυκὸν "Άδονι, σ' ἓναν θηλυκὸν 'Απόλλωνα, σὲ μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ ώραίες κοπέλεις τοῦ Μεξικοῦ ;

Τι γιλγάλι μὲ ἀποτατερά κάτια ...

Τὶ πλούσια μαλιά, ποὺ μόνον ἔνας ποιμητής θὰ πιρούσσε νὰ ξηρῇ.

Τὶ σῶμα λυγερό καὶ νευφῶδες, σῶμα Ἀρτέμιδος ! ..

Δὲν ἔχότανα νὰ τὴν κυττάξω.

Κι' αὐτή δὲν ἦταν καθηλόν προβίσηση.

Μονάχα λύτη δήταν ζωγραφισμένη στὸ βεῖσό της πρόσωπο.

Κι' δταν τὸ ἄλογο της ποὺ δήταν προβισμένο κάτω, μέσα στὸ αἷμα του, χλιμάντρισε πένθιμα στὴν ἐπιθυμητὴν ἀγνωστην, τὸ λιοντάνιδι αὐτὸν τοῦ πεζικανοῦ κάπου, γονάπισε πλάτι του, ἀγύριστε τὸ πεζιά του καὶ φραγέσε Ιπανιστή :

— Δυστυχία μου ! .. Τὸ ἄλογο μου, τὸ ἀγαπητόν μου, ἀλογο πεθάνει ! ..

Τὰ είχα καμένα.

Ἐγὼ μηδεὶς δὲν φρονήσω τὸν ἄλογον της. Εγώ τις είχα κάψει τὸ πεζιά αὐτὸν καὶ. Καὶ δὲν είρωσα πεντά λέγο νὰ δικαιολογηθῶ.

Τὶ δραστα ἀγνωστη σπιγγαράλιας τὸ πετράλι τοῦ ἄλογου, τὸ τικίστης καὶ φιθιέρις μὲ πονημένη φρονή :

— Λόδια μου ! .. Λολίτα μου ! .. Αγαπημένη μου Λολίτα, μὲ ἀφήνεις ; Τι θὰ γίνοντας ξέστανε ;

Τὶ θέσις μου δήταν δισολογία. Κι' ἐπὶ τέλοις, γιὰ νὰ πῶ κάτι, ἐφοδίασα σαστισμένος δήθεν :

— Γυναίκα ! .. Μιά γυναίκα ! ..

Τὶ νέα μὲ πότατες κατημάτα καὶ ποὺ ἀπάντησε :

— Νάι, κύριε. Μιά γυναίκα καὶ τίποτα πρωτόστερο. Καὶ τώρα... τῶν τι ζητάτε ἀπὸ μένα ; Γιατὶ μοὶ σπωτώσατε τὴν Λολίτα μου ;

— Σενορίτα, ἀπάντησα σαστισμένος, λιτοίμα γι' αὐτὸν πενήντινες διπονίας κατάφωρα. Άλλα μποροῦσε νὰ σημῆνη καὶ κάτι χειρόθεος.

— Τι δηλαδή, κύριε ;

— Ετοι ποὺ κρέψατε, μποροῦσε νὰ χτυπήση σᾶς τὴν ἰδιαί της λολίτα μου. Είπε σᾶν νὰ χτυπήσατε ἐμένα τὴν ἰδιαί κύριε.

Δέν ξέστα τι ν' ἀπαντήσω. Τὸ κύριον αὐτὴν μὲ είχεν ἀποστομώσαι. Μια ξέστα μιὰ ίδεα μου θήσε. "Ηξέρα πόσο ἀγαπαοῦν οἱ πλούσιοι Μεξικανοί, τὰ ἀμερικανικὰ ἄλογα. Σκέψητης λοιπὸν νὰ προστένεις να, νὰ δεχτῇ νὰ τῆς χωρίσω ἔνα ἀπὸ τὰ ἄλογα του σώματός μας, τὸ καλύτερό.

Τῆς ξέστα μὲ λεπτότητα τὴν πρότασί μου, μὰ αὐτὸν ἐρέθισε πε-

ρισσότερο τὴν δραστική. Χτύπησε τὸ πόδι της κάτω μὲ πεῖσμα καὶ μοῦ ἀπάντησε :

— Τί λέτε, κύριε ! Κανένα ἀπ' τ' ἀλογά σας δὲν μπορεῖ ν' ἀντιταστήσῃ τὴν Λολίτα μου. Κανένα ! ..

— Άλλά, σενορίτα, αὐτὸν ἔνα ἐγχώριο ἄλογο, ἐνῶ ἐγὼ σᾶς προσφέρω...

— "Ένα ἀπ' τὰ στρατιωτικά σας ἄλογα; Αὐτὸν δὲν εἴπατε ; Καὶ τι νὰ τὸ κάμιο, κύριε ; Κανένα ἀπ' τ' ἄλογο σας δὲν ἀξίζει ὅσο η Λολίτα μου,

— Κανένα ;

— Κανένα... ἐπτός ἐνός.

Καὶ τὰ μάτια τῆς δραστικής πάροις παραπλήσιαν πάνω στὸ Μόρο μου.

Κατάλαβα τὴν σχέψη της ποὺ ἔφερε. Νὰ τῆς χαρίσω τὸ Μόρο μου γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω ; Νὲ ἀποχρούσιω ἀπ' τὸ πιστὸ καὶ γενναῖο μοῦ ἄλογο ; Καλύτερα νὰ μοιχυων "να κοιμάτι ὅπ' τὰς σάρκες μου..."

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀποστήσηρε δινατό ποδοβολητὸν ἀλόγων.

— Ήσαν μερικοί ἀπὸ τοὺς στρατιώτες μου, οἱ ὅποιοι ἔφερντον σαν δούν τι ἀπέγινα.

Τοὺς διάταξα νὰ ἐπιστρέψουν στὸ χωριό καὶ ἔτσι ἔμεινα πάλι μόνος μὲ τὴν γένια.

— Είπε Τεξανοί οἱ στρατιώτες σας ; μὲ χάρηση.

— "Όχι δύο, σενορίτα.

— Είπαστε δὲ λοχαγῆς ἀρχηγούς τους :

— Ναι, σενορίτα.

— "Ωστε, κύριε λοχαγέ, εἶμαι αἰχμάλωτός σας ;

— Εμειναν ξαναδος. Τί μποροῦσα νὰ τὴν ἀπαντήσω ; Δὲν ἡθελει νὰ τὴν λιπήσω ἢ νὰ τὴν προσβάλω. Ή κύριον αὐτὴν μὲ εἰλη παταγοντεύσουν Σκέψηρα λοιπὸν λίγο καὶ κατέπιν τῆς ἀπάντησης μ' ἔνα κοπιλιά :

— Φοδούμαι πολὺ, σενορίτα, τῆς είτα, μήποτε ἐγὼ εἶμαι αἰχμάλωτος δικός σας !

Τὸ κοπιλιάνιν αὐτὸν τὴν εὐχαρίστηση :

— Χαμογέλασε καὶ μοῦ ἀπάντησε :

— "Ωστε εἶμαι ἐλεύθερο νὰ φύγω, καμπαλλέρο ;

— Νὰ φύγῃ ; Θεέ μου, τί ἔπρεπε νὰ κάμιο ; Ή εἰνένεια, δὲ νηφάδες καὶ τὸ κλώματον στην πονάντα μέσα μου..

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀχριδῶς, ἔνα ξαφνικό τριβένιο ἀποστήσηρε ἀντίκριον μας, ἀνάμεσα στὰ πικνὰ δέντρα.

Ποιός μποροῦσε νὰ εἴνει ;

— Μᾶς παρακολουθοῦσαν δραγες ;

— Η δραστικά κύριον ἐχλώμασε καὶ τὸ κλώματον της αὐτοῦ, μ' ἔβαλε σὲ ποιφία.

— Τί συμβαίνει ; χάρηση.

— Δὲν ξέρω, κύριε λοχαγέ, μοῦ ἀπάντησε. Μὰ φοδούμαι...

— Φοβάστησε σεῖς ποὺ ἀγνηστάτε τὶς σφαῖρες, ποὺ περιφρονεῖτε τὸ δάκτυλο ;...

— Ναι, ἔχετε δίκιο... Άλλα μπορεῖ καὶ νὰ μᾶς κατασκοπεύσουν.

— Ποιός, σενορίτα ;

— Ή νέα δίστασε λίγο καὶ κατόπιν μοῦ είπε σιγανά :

— "Ο Ιχούρρα ! .. Ο Κόκκινος Λίνος ! ..

Τὰ δύνατα αὐτοῦ τὸν ἀπόγυρα γιὰ πρώτη φορά.

Ιχούρρα ; .. Κόκκινος Λίνος ; .. Ποιοὶ ήσαν αὐτοί οἱ ἀνθρώποι ποικανών τὴν ἀπόγυρην νεφάδην ποδῆσκε μού νὰ γλωμάξῃ ἀπὸ φόδο ;

— Ήσαν λειτοί, Μεξικανοί, ή Ίνδοι :

— Ή νέα σιωπούσε. Αναγκάστηρα λοιπὸν νὰ τὴν φοτήσω :

— Σενορίτα, μόλις ξέπισα, μὲ τὸ σόμια μου στὰ μέρη αὐτῶν καὶ δὲν γνωρίζω, καθόλου σγεδόν, τὰ ποδόσωτα καὶ τὰ ποδόματα. "Εχετε τὴν καλωδίνην νὰ μοι πῆτε λοιπὸν ποιοὶ είπε οἱ ἀνθρώποι αὐτοῦ, ποὺ σᾶς ἀνησυχοῦσσαν ;

— Ή φραγάκη πολλοί, κακοί ἀνθρώποι στὰ μέρη μας, καμπαλλέρο.

— Ανθρώποι σκληροί καὶ αἰμοσταγετε... Άλλα, είπατε μου. Είμαι έλευθερός νὰ φύγω ;

— Πλησίασα ποὺ κοντά της, τὴν κύτταξα στὰ δραστικά της μάτια καὶ τῆς ἀπάντησα :

— Ναι, σενορίτα. Είσθε έλευθερη νὰ φύγετε, άλλα δὲν ξένα δρο:

— Ποιοί;

(Ακολουθεῖ)



Ο Κόκκινος Λίνος